

Phần 28

Chương 109 Vấn Đề Tin Tưởng

Những ngày sau khi sinh, Khúc Khinh Cư hết sức tự tại, mỗi ngày chơi đùa với con trai, nếm thức ăn ngon, trải qua những ngày an nhàn lại thoải mái.

Hôm nay, Hạ Hành đến hậu điện thì nhìn thấy nhóc con nhà mình mặc một cái yếm đỏ, đang nằm trên giường quơ quào tay chân, cực khổ nâng cổ lên nhìn ngó xung quanh, sau đó mới quá nên đành phải nằm phịch xuống, chọc cho mẫu thân mình cười ra tiếng.

“Làm gì vậy?” Hạ Hành ngồi xuống giường, nhìn nhi tử mình hết góc đầu lên rồi lại rụt vào không khác gì con rùa nhỏ, găng sức quơ quào một hồi nhưng vẫn nằm y vị trí cũ, không nhích thêm được tí nào, thế mà nhóc cũng không khóc quấy, vẫn kiên trì bền bỉ đạp chân.

“Không có gì, chỉ là để cho con rèn luyện cổ một chút thôi.” Khúc Khinh Cư thuận thực lật con trai lại, khi vỗ vỗ lên cái mông núng nính thật, thì thấy nhóc nhoèn miệng cười với mình, cúi người hôn lên má nhi tử một cái thật kêu, nhận lấy hộp phấn hương từ trên tay Mộc Cận, bắt đầu bôi phấn cho nhi tử.

“Những chuyện này để nữ nương làm là được rồi.” Hạ Hành chọc chọc cánh tay múp míp như ngó sen của nhi tử mình. “Tính tình tiểu tử này tốt thật.”

“Con ta thì phải giống ta rồi.” Khúc Khinh Cư giơ hai tay con lên để bôi phấn rôm vào nách. “Ta làm những chuyện này thì có sao đâu, con của chính mình mà cũng không chăm được, vậy sinh nó ra làm gì?”

Hạ Hành không biết nghĩ đến gì đó, ánh mắt hẩn phức tạp nhìn tiểu tử mập mạp đang nằm trên giường nhếch miệng cười. Trong nháy mắt hẩn có cảm giác địa vị của mình trong lòng Khinh Cư còn không bằng nửa đầu ngón tay của nhi tử mình. “Ngày mai là lễ trăm ngày tuổi của Đồn Đồn, danh sách lúc trước ta đưa nàng xem, nàng có ý kiến gì không?”

“Rất tốt.” Khúc Khinh Cư trao Đồn Đồn cho nữ nương để bú sữa, chờ sau khi nữ nương lui xuống, mới nói: “Nhưng mà có phải là đã quá long trọng rồi không, chỉ là lễ trăm tuổi mà thôi...”

“Đồn Đồn là hoàng trưởng tử, thân phận cao quý, tổ chức long trọng một chút thì đã sao.”

Hạ Hành hiểu sự lo ngại của Khúc Khinh Cư, hẩn ôm nàng vào lòng ngực mình. “Chờ sau này chúng ta có đứa thứ hai thứ ba, thì sẽ tổ chức bớt long trọng hơn ca ca chúng hai phần.”

“Được.” Khúc Khinh Cư cười cười, cũng không để trong lòng lời cam kết này của Hạ Hành lắm, nàng biết bây giờ lời hắn nói là thật, nhưng không có nghĩa là lời nói này sẽ hữu hiệu vĩnh viễn về sau.

Ngày giờ chính thức tổ chức lễ trăm ngày của hoàng trường tử do quan Khâm Thiên Giám chọn ra, nghe nói bát tự của hoàng trường tử rất hợp với tinh tượng của ngày hôm đó, thậm chí còn bày trí những vật tương hợp trong Điện Loan Hợp, bảo đảm thời khắc hôm đó sẽ có lợi nhất với hoàng trường tử.

Khúc Khinh Cư không hiểu rõ lắm với những chuyện phức tạp đó, nhưng chỉ cần nhìn vào sự chuẩn bị ngày lễ trăm tuổi của Đồn Đồn, đã đủ để chứng minh Hạ Hành rất coi trọng chuyện này.

Thái hậu tự tay mình làm quần áo trăm tuổi cho Đồn Đồn, nghe nói vải để may quần áo này chính là Thái hậu phân phó người chọn tìm từ rất nhiều gia đình phú túc an khang, vừa nhìn khó mà nhận ra đây là bộ quần áo dùng vải vóc và kim chỉ của trăm nhà may thành.

Sờ sờ hoa văn hình hồ lô được thêu trên bộ quần áo bách gia, Khúc Khinh Cư khom lưng ôm lấy Đồn Đồn vẫn còn ngủ say. “Đi thôi, đến Điện Loan Hợp nào.”

Điện Loan Hợp là nơi được dùng để cử hành những thịnh yến long trọng, ví dụ như sắc phong Hoàng hậu, sắc phong Thái tử, vân vân... Dùng nơi này để tổ chức một buổi lễ trăm tuổi, đã đủ để chứng minh địa vị của Đồn Đồn trong lòng Hạ Hành.

Điện Loan Hợp, những người nên tới đều đã tới, mọi người đều nhìn ra cửa, cùng chờ đợi Hoàng hậu nương nương mang theo hoàng trường tử xuất hiện, nhưng vì ngại Hoàng thượng và hai vị Thái hậu ở đây, nên biểu hiện của mọi người hết sức kín đáo.

Đợi cho tới khi sắp đến giờ lành, rốt cuộc mọi người cũng nghe được tiếng truyền báo của thái giám ngoài cửa.

“Hoàng hậu nương nương đến, Hoàng tử điện hạ đến.”

Mọi người rồi rít đứng dậy, quỳ xuống nghênh đón, sau đó liền nhìn thấy đoàn người từ từ lướt qua trên thảm đỏ, dẫn đầu là một đôi hài thêu phượng hoàng giương cánh bằng chỉ vàng, cực kỳ hoa lệ.

“Đứng dậy!”

Mọi người đồng loạt đứng dậy, liền nhìn thấy Hoàng hậu ôm Hoàng tử điện hạ ngồi xuống bên phải Hoàng thượng, trên người nàng mặc một bộ phượng bào phức tạp, phiêu trần thoát tục, đẹp không nói lên lời.

Có người nói, nữ nhân sau khi sinh, chẳng khác nào quả mơ trong gió tuyết, vừa chua vừa không còn hương vị, nhưng dáng vẻ này của Hoàng hậu nương nương giống với dáng vẻ vừa mới sinh con xong ư?

Có một vài người thâm cảm khái trong lòng, khó trách Hoàng thượng lại độc sủng Hoàng hậu như vậy, nữ nhân như thế ai mà không thích cho được.

Buổi lễ trăm ngày tuổi cũng không có gì phức tạp, dù sao đứa bé còn nhỏ, ai mà nỡ đặt ra một đồng quy củ để giày vò đứa bé chứ?

Chỉ là hai người Đế Hậu tự mình quỳ lạy với trời xanh cầu phúc cho hài tử, lại tự tay đeo khóa trường mệnh, vòng tay trường mệnh cho hài tử, có ý nghĩa là buộc tuổi thọ và may mắn cho đứa bé, hai vị Thái hậu mang giày đầu hổ và mũ đầu hổ cho tôn tử mình, sờ sờ đỉnh đầu và lòng bàn chân của đứa bé, để bày tỏ chúc phúc từ trường bối, thế là xong.

Sau khi làm lễ xong, Đồn Đồn được nhũ nương ôm xuống, hai vị Thái hậu cũng đi theo, để Hạ Hành và Khúc Khinh Cư ở lại dùng yến cùng mọi người.

Tất cả những món ăn trên yến tiệc đều được đặt những cái tên cát tường may mắn, mọi người đều ngẫm hiểu rõ ý xem trọng của Hoàng thượng đối với Hoàng tử và Hoàng hậu.

Mặc dù mọi người không dám kính rượu Hoàng thượng, nhưng vẫn nói với Đế Hậu không ít những lời chúc tụng may mắn cho hoàng trưởng tử, làm cho long nhan Hạ Hành cực kỳ vui mừng, không nhịn được uống nhiều thêm vài ly.

Khúc Khinh Cư thấy dáng vẻ này của hắn, lo lắng hắn sẽ uống đến say mềm mắt, liền bảo hắn uống một chút canh giải rượu, chỉ là nhìn vẻ mặt vui mừng của Hạ Hành, nhiệt tình nốc rượu như uống nước, nàng cảm thấy canh giải rượu này không có mấy tác dụng rồi.

“Thần đệ kính Hoàng thượng một ly, chúc Hoàng thượng Hoàng hậu đầu bạc răng long, chúc Hoàng tử điện hạ phúc thọ an khang.” Đang giữa bữa tiệc thì Hạ Uyên đứng lên giơ ly rượu với Hạ Hành, nói: “Thần đệ xin cạn trước.”

Hạ Hành nhìn Hạ Uyên giơ cao ly rượu, cũng bung ly rượu chậm rãi đứng lên, cười nhạt nói: “Đa tạ Tam đệ.”

Huynh đệ hai người cùng cười, cùng ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay.

Khúc Khinh Cư nhìn hai người này, tuy miệng tươi cười nhưng ý cười không lan tới đáy mắt, nàng nhìn tất cả mọi người ngồi xa xa phía dưới, chỗ ngồi giữa nàng và bọn họ cách nhau chín bậc thang cao, mà khoảng cách thì lại càng xa.

Sau bữa tiệc, quả nhiên Hạ Hành đã uống say, mặc dù cử chỉ của hắn không khác ngày thường mấy, nhưng từ ánh mắt và giọng nói của hắn, Khúc Khinh Cư vẫn cảm nhận được, ý thức của đối phương đã không còn tỉnh táo nữa rồi.

“Về hậu điện.” Hạ Hành kéo tay Khúc Khinh Cư ngồi lên ngự liên nhưng vẫn không quên nói với Tiên Thường Tín: “Bảo nhũ nương chăm sóc Hoàng tử cẩn thận.”

Ngự liên không nhanh không chậm đi về phía trước, Khúc Khinh Cư chỉ cảm thấy nó hơi lung lay, nàng nhìn người bên cạnh, quơ quơ hai ngón tay trước mặt hắn: “Hoàng thượng, đây là mấy?”

Hạ Hành nắm hai ngón tay của nàng vào lòng bàn tay mình, cười nói: “Ta không có say, đừng lo lắng.”

Lóng bàn tay của đôi phương hơi ấm nóng, Khúc Khinh Cư đưa tay sờ sờ trán của hắn, bắt đầu dĩ cười nói: “Không say thì tốt.” Sâu rượu sẽ không bao giờ chịu nhận mình say, giống như rất nhiều người phạm sai lầm cũng không muốn thừa nhận lỗi sai của mình vậy.

“Nàng không tin ta?” Hạ Hành ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt mở to, mang theo uất ức và bất mãn. “Nàng luôn không tin ta.”

“Ta không tin chàng khi nào.” Khúc Khinh Cư thấy vẻ mặt ủy khuất của hắn, bật cười nói: “Thì chàng không say, ta đâu có nói là không tin chàng, đúng không nào?”

“Có rất nhiều lúc nàng không tin ta.” Hạ Hành tựa đầu vào trước ngực Khúc Khinh Cư. “Ta nói ta sẽ đối tốt với nàng, nàng không tin. Ta nói từ giờ trở đi ta sẽ chỉ yêu thương duy nhất một mình nàng, nàng cũng không tin. Ta nói sau này chỉ muốn mình nàng sinh con cho ta, nàng vẫn hoài nghi ta như cũ. Tại sao nàng không tin ta, dù chỉ một lần thôi?”

Bàn tay vỗ về nhẹ nhàng sau lưng Hạ Hành của Khúc Khinh Cư khựng lại, nàng cúi đầu nhìn nam nhân đang tố cáo mình, một hồi lâu sau mới khẽ cười nói: “Hoàng thượng, chàng nghĩ nhiều rồi.”

“Ta không nghĩ nhiều, ta biết rất rõ.” Hai cánh tay Hạ Hành vòng qua eo của nàng, ôm chặt lấy. “Chúng ta sau này vẫn còn mấy chục năm, sẽ có lúc nàng nguyện ý tin tưởng lời nói của trẫm.”

Âm thanh của hắn đã mơ mơ hồ hồ, Khúc Khinh Cư biết hắn sắp ngủ thiếp đi, nàng vỗ nhẹ phía sau lưng hắn giống như dụ dỗ Đồn Đồn, nhẹ giọng nói: “Trên thế gian này, không có chuyện vô duyên vô cớ dễ dàng tin tưởng một ai đó, nếu Hoàng thượng muốn ta tin tưởng chàng, vậy thì hãy vẫn đối tốt với ta, thời gian có thể chứng minh lời nói của chàng.”

Nam nhân trong ngực ừ hử một câu gì đó, Khúc Khinh Cư không nghe rõ, nàng chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng hắn, ánh mắt yên tĩnh mà an tường.

Tiền Thường Tín và Minh Hòa đi bên cạnh ngự liễn tựa như không nghe được bất cứ động tĩnh nào bên trong, thậm chí cũng không trao đổi bằng ánh mắt, nhưng vẻ mặt lại thận trọng hơn không ít.

Thời tiết tháng tám vẫn nóng bức như cũ, sau khi Hạ Hành được người đỡ lên giường, Khúc Khinh Cư bảo người mang hai chậu nước đá trong phòng đi. Nếu say rượu mà ở trong phòng mát mẻ quá mức, khi tỉnh lại sẽ rất khó chịu.

Nhận lấy khăn Mộc Cận đưa tới, nàng tự tay lau tay và mặt cho Hạ Hành, Khúc Khinh Cư nói: “Bảo người phía dưới chuẩn bị sẵn canh giải rượu, nếu Hoàng thượng tỉnh thì dâng lên cho chàng dùng ngay.”

Ngân Liễu không tiếng động lui xuống, mấy người khác nhận thấy được hình như Hoàng hậu nương nương có gì đó không đúng, nhưng họ không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không có ai dám lăm mồm đi hỏi, chỉ càng chuyên tâm hầu hạ thêm cẩn thận.

Khi Hạ Hành tỉnh lại thì mặt trời đã ngã về tây, hắn xoa xoa hai bên thái dương có chút đau, ngồi dậy trên giường, vừa nhìn liền nhận ra đây là phòng ngủ của Khinh Cư, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra vì sao mình lại ngủ ở đây.

“Hoàng thượng tỉnh rồi ư?” Một chén canh bằng sứ Thanh Hoa đưa tới trước mặt hắn. “Uống canh giải rượu đi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Khúc Khinh Cư, ráng chiều tà xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, bởi vì ngược sáng nên hắn không nhìn rõ vẻ mặt của nàng, nhưng không hiểu sao hắn có thể xác định chắc chắn rằng bây giờ trên mặt đối phương đang cười.

Có lẽ bởi vì sự khẳng định khó hiểu này mà hắn ngoan ngoãn nhận lấy chén canh, uống một hơi hết cả chén canh giải rượu hết sức khó uống này, cuối cùng mới háng giọng, nói: “Đã trở vậy rồi sao?”

“Đúng vậy, trong yến tiệc chàng đã uống khá nhiều.” Khúc Khinh Cư nhận lấy chén không trong tay hắn: “Ta đã bảo phòng bếp chuẩn bị thức ăn thanh đạm, chàng đến dùng chút đi.”

Hạ Hành mặc áo khoác xong, cảm thấy đầu vẫn choáng váng như cũ, hắn cau mày nhìn xung quanh phòng, bất mãn nói: “Hạ nhân đâu hết cả rồi, sao lại để mình nằm trong phòng như vậy?”

“Chàng không phải là người chắc?” Khúc Khinh Cư trừng mắt liếc hắn một cái, “Thấy chàng ngủ thật ngon, ta liền bảo bọn họ ra ngoài hết, tránh làm phiền đến chàng.”

Hạ Hành bị Khúc Khinh Cư liếc, ngược lại cảm thấy toàn thân sáng khoái, không khỏi có chút nghi ngờ, hình như có gì đó không đúng thì phải, ánh mắt khi Khinh Cư nhìn hắn sao lại dịu dàng hơn trước nhỉ?

Là hắn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, hay là lúc thức dậy đã đụng đầu vào đầu đó rồi?

Chương 110

Mùa

Mùa hạ nóng bức dần đi qua, trong cung các vị chủ tử có thân phận đã thay đổi sa y, bỏ đi cây quạt trong tay, trâm cài cũng từ ngọc thạch đổi thành các kiểu dáng khác. Có cung nữ dụng tâm kín đáo muốn hấp dẫn Hoàng thượng,

đầu tư vào y phục trang sức một phen, nhưng vì phải tuân thủ quy củ trong cung, làm những người này phải phí sức khổ tâm, đáng tiếc cả trái tim Hoàng thượng đều đặt trên người Hoàng hậu, không ai hấp dẫn được sự chú ý của Hoàng thượng.

Cung Khôi Nguyên đã tân trang xong từ lâu, trong phòng được khám đa minh châu nhưng vì Hoàng tử Điện Hạ nên toàn bộ đều tháo xuống, đổi thành đèn ngọc Lưu Ly xinh đẹp, phải làm như vậy vì một vị quan viên Công Bộ nào đó từng vô tình nói, dạ minh châu có thể gây hại cho cơ thể.

Dạ minh châu là vật hiếm lạ tất cả mọi người đều biết, rất nhiều người không rõ vì sao Hoàng hậu không cần dạ minh châu, cho nên bên ngoài đã có không ít người nhanh chóng khen Hoàng hậu tiết kiệm, loại hiểu lầm tốt đẹp này làm Hạ Hành cảm thấy nên để nó tiếp tục lan truyền như vậy.

Mặc dù có người biết Hoàng hậu cứ ở cung Thiên Khải như vậy sẽ không hợp quy củ, nhưng Hoàng thượng đã nói, cung Khôi Nguyên mới tân trang không lâu, nên không tốt với đứa bé mới sinh. Nhưng vì tháng sáu đã qua, ngày lành chuyển nhà phải chờ đến tháng hai sang năm mới có, cho nên ngày Hoàng hậu nương nương dọn đến cung Khôi Nguyên được định vào hai năm sau ngày 12 tháng 2 năm Gia Hựu, cũng là ngày trăm hoa đua nở, đương nhiên hiện tại vẫn cùng tiểu Điện Hạ ở trong cung Thiên Khải.

Hoàng thượng nhà người ta đã quyết định như vậy, trong triều cũng không có ai dám nói nhiều, tình cảm Đế Hậu thâm hậu, người ngoài như bọn họ rảnh rồi quản này kia chẳng phải sẽ làm Hoàng thượng chán ghét sao, huống chi Thái hậu nương nương nhà người ta cũng không có ý kiến, cần gì bọn họ phải hàm cật la bậc đạ thao tâm⁽¹⁾?

Khúc Khinh Cư ngẫu nhiên cũng sẽ nghe một ít tin đồn bên ngoài về bản thân, phần lớn đều nói diện mạo mình tựa thiên tiên, tâm địa thiện lương, cần kiệm yêu dân, tuy nàng cảm thấy lời đồn về Hoàng hậu nương nương và mình chẳng có dính dáng gì, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, phía sau những tin đồn này có bóng dáng Hạ Hành thao túng.

Hạ Hành dùng thủ đoạn như vậy bảo vệ nàng, nàng thật sự rất hưởng thụ, cho nên nàng cũng không đành lòng phá vỡ cái đài của Hạ Hành, ngẫu nhiên cũng sẽ lấy danh nghĩa Hoàng hậu thưởng cho một số nữ tử thiện tâm có tiếng của triều Đại Long. Thậm chí sau sinh thân vào tháng chín của mình nàng còn tự mình ban thưởng cho một nữ nhân đã tái giá khi cứu mấy đứa trẻ trong lửa lớn.

Nữ tử này vì tái giá mà bị cả thôn chàm chọc, nhưng sau khi chiếc khăn tay được thêu ‘Cận quốc bất nhượng tu mi’⁽¹⁾ được Khúc Khinh Cư ban thưởng xuống, nàng ấy bỗng trở thành phụ nhân được toàn bộ người trong huyện tôn trọng, không vì nàng ấy từng tái giá mà xem thường nàng, ngược lại trở nên khách khí hữu lễ với nàng.

Khúc Khinh Cư tự nhận mình không có khả năng làm nên lịch sử, nhưng nàng lại muốn làm một số chuyện bản thân có thể làm. Trên thế gian này nam nhân một thế nhiều thiếp còn có thể được khen ngợi là phong lưu, vậy thì vì sao không chấp nhận một nữ nhân đã tái giá?

Mặc dù một số người đọc sách của triều Đại Long cảm thấy một gái không thể lấy hai chồng mới là đức hạnh phụ nhân, nhưng lại không thể xóa bỏ nghĩa cử cứu người của thôn phụ, cho nên cũng không có bao nhiêu người nhảy ra nói hành động lần này của Hoàng hậu nương nương không ổn, huống chi Hoàng hậu nương nương chỉ khen ngợi hành động cứu người của thôn phụ, chứ không có nói thôn phụ tái giá là tốt, bọn họ nhảy ra thuyết tam đạo tứ⁽³⁾ cũng không thỏa đáng.

Cho nên việc này cứ phong khinh vân đàm cho qua như vậy, Khúc Khinh Cư vẫn làm người đứng đầu hậu cung của nàng, nếu nhàm chán thì nghe khúc, nghe một chút chuyện lý thú ở bên ngoài, sau đó chọn một hai việc để khen thưởng, ban vài thứ xuống, trêu chọc nhi tử, ngày trôi qua cũng rất thoải mái.

Sau thiên thu (sinh nhật) của Thái hậu và Khúc Khinh Cư, thì đến tiết vạn thọ (sinh nhật) của Hạ Hành, vì đây là lễ vạn thọ đầu tiên sau khi Hạ Hành đăng cơ, cho nên dù muốn vạn thọ này không long trọng, cũng sẽ trở nên long trọng hơn.

Không nói đến quan viên bốn quốc thế gia của triều Đại Long, hơn nữa còn có một số tiểu quốc phụ thuộc xung quanh đều phái sứ thần đến ăn mừng ngày sinh Tân Đế, bày tỏ sự tôn trọng và chân thành với Tân Đế.

Bởi vì triều Đại Long là một quốc gia cường thịnh, nên có không ít tiểu quốc phụ thuộc, Khúc Khinh Cư lật xem phong thổ và tiến cống mà những năm gần đây các tiểu quốc phụ thuộc đó đã cho cống nạp Đại Long, nháy mắt có loại cảm giác Đại Long thật quá lợi hại.

Điều làm Khúc Khinh Cư thú vị là, trong số những phụ quốc (quốc gia phụ thuộc) có một nước tên là Nhu quốc, hiện nay Quốc vương của quốc gia này là một nữ vương, lần này nàng ta cống nạp cho Đại Long một đôi nữ nhi. Mà lý do hai người kia đến chính là muốn để Hạ Hành hạ chỉ tuyển chọn một người trong đó làm người thừa kế vương vị, thái độ này tỏ vẻ Nhu quốc luôn trung thành với Đại Long.

Loại cảm giác tứ phương đến chúc mừng bát phương đến tảo triều, thật sự làm cả người lẫn vật đều sáng khoái.

Khi Hạ Hành trở lại hậu điện, thấy Khúc Khinh Cư còn đang lật xem tư liệu phụ quốc, đến gần vừa thấy, phát hiện nàng đang xem một ít phong thổ của Nhu quốc, nhân tiện nói: “Nhu Quốc này có gì đặc biệt?”

Khúc Khinh Cư giơ trang giấy trong tay lên: “Nghe nói dung mạo của Hộ quốc công chủ Nhu quốc tuyệt sắc khuynh thành, lần này nàng đến Đại Long chúng ta, không biết sẽ mê đảo bao nhiêu nam tử.”

“Chẳng qua chỉ là người trong nước Nhu tự cho là đúng thôi.” Trong giọng nói của Hạ Hành có chút không đồng ý: “Nhu quốc địa thế cao, cho nên đa số đều có da đen, có thể xinh đẹp đến đâu chứ? So với nữ tử Đại Long ta, không biết kém thượng bao nhiêu, chẳng qua chỉ nghe nhằm đồn bậy, lừa bịp người không biết mà thôi.”

Khỏe môi Khúc Khinh Cư khẽ giật, tỏ vẻ nam nhân triều Đại Long quả thật thiên vị nữ tử có làn da trắng nõn thủy nộn, Hạ Hành có thái độ như vậy, có vẻ... rất bình thường.

“Thế nào, không thích nàng công chúa này?” Hạ Hành cho rằng Khúc Khinh Cư đang lo lắng hẳn sẽ xem trọng vị công chúa Nhu quốc này, mới nói: “Yên tâm đi, ta không có hứng thú với nữ nhân khác, hưởng chi vị Hộ quốc công chủ này muốn làm nữ vương, chứ không phải là phi tần của Đại Long chúng ta.”

Khúc Khinh Cư đặt tư liệu Nhu quốc qua một bên, thân thiết nói: “Hoàng thượng, chàng nghĩ nhiều rồi.”

“Ừm, là ta nghĩ nhiều, đừng buồn bực nữa.” Hạ Hành nhẹ giọng khẽ cười, cảm lấy một chông tư liệu khác: “Không cần phí tâm suy nghĩ về phụ quốc gì đó, ví như Đa Hàn quốc này, đừng thấy mấy năm nay thành thật, trăm năm trước bọn họ thường ở phương Bắc làm lưu phi thương tổn dân chúng của Đại Long ta, cuối cùng bị Đại Long ta đánh cho sợ hãi, nhát gan, mới ngoan ngoãn xưng thần.”

Không nghe lời sẽ bị đánh sao?

Khúc Khinh Cư hiểu rõ thái độ mà triều Đại Long dùng với phụ quốc, đại ý chính là người ngoan cho lão tử một chút, nghe lời một chút, nếu không ta sẽ đánh người răng rơi đầy đất.

“Ta cũng chỉ nhằm chán mới lật xem thôi.” Khúc Khinh Cư xoa gáy mình: “Đại Long chúng ta thật lợi hại.”

Hạ Hành khẽ cười: “Lạc hậu sẽ bị đánh, đây là tiền triều giáo huấn chúng ta.” Hạ Hành nhẹ nhàng xoa gáy nàng: “Nhưng mà, có phải Khinh Cư đã quên chuyện nàng đã đồng ý với ta rồi không?”

“Chuyện gì?” Khúc Khinh Cư nhú mày, nàng cảm thấy gần đây trí nhớ bản thân rất tốt, cũng không xuất hiện chuyện nhất định sỏa tam niên⁽⁴⁾.

“Nói ví dụ như... Nàng đã từng nói sẽ múa cho ta xem.” Hạ Hành đưa tay ôm vòng eo mềm mại của nàng: “Ta thường suy nghĩ không biết kỹ thuật nhảy của Khinh Cư như thế nào.”

“Lúc trước ta cũng nói sẽ xem biểu hiện của chàng.” Khúc Khinh Cư nâng môi cười khẽ, thấy vẻ mặt mát mát của Hạ Hành, cười nói: “Được rồi, thấy gần đây chàng ngoan ngoãn, ba ngày sau sẽ cho chàng mở mang kiến thức một chút, thành thật chờ bản cung đi.”

Hai mắt Hạ Hành nhìn nàng đột nhiên trở nên có thần hơn vài phần, toàn bộ mắt mát hóa thành ý cười: “Tạ Hoàng hậu nương nương ân điển.”

“Đó là gì thế?” Lúc chàng vạng tối, Mộc Cận thấy một cung nữ cầm một chồng giấy trong tay đi ra, mặt trên còn có nét mực, lo lắng cung nữ này cầm thứ gì đó không nên cầm ra ngoài, nên đã tự tay lấy một cái trên chồng giấy này, tùy ý nhìn lướt qua, thấy phía trên viết cái gì mà Hộ quốc công chủ duyên dáng xinh đẹp, giỏi nhảy múa, chọt cau mày nói: “Ai cho người thu thập?”

“Mộc Cận tử tử, đây là nương nương bảo nô tỳ thu thập.” Cung nữ thành thật trả lời.

Mộc Cận thấy tuổi tác cung nữ này không lớn, xem như cơ trí, vô thứ trong tay thành một cục: “Cầm đi đốt đi, chỉ là mấy thứ vô dụng thôi.” Mặc kệ là gì, chỉ cần chỗ nương nương xuất ra thứ gì đó, các nàng đều sẽ vui lòng bảo người dưới xử lý sạch sẽ.

“Vâng.” Tiểu cung nữ nương theo lời nói tiếp nhận chồng giấy, cẩn thận nâng niu trong tay rồi vội lui xuống, hiển nhiên đang vội vã đi thiêu hủy mấy thứ này.

“Vẫn còn hơi non.” Mộc Cận thở dài, cơ trí thì cơ trí, nhưng thủ đoạn làm việc còn chưa đủ thành thực, vẫn cần mài dũa nhiều hơn.

Vào nhà thấy Hoàng hậu nương nương đang luyện tập hạ eo, nàng theo thói quen tiến lên phía trước nói: “Nương nương, nô tỳ và Kim Trần đã chọn được vải dệt tốt, tay nghề Kim Trần khéo hơn nô tỳ, y phục đều do nàng ấy và Ngọc Trâm cùng làm. Thứ ngài muốn nô tỳ cũng đã chuẩn bị xong, ngài muốn xem qua không?”

“Các người làm việc ta rất yên tâm, không cần phải làm khổ mình thêm lần nữa.” Khúc Khinh Cư cười nói: “Tối ngày mai các người chỉ cần bố trí tây điện như ta ra lệnh vậy là xong.”

“Nô tỳ hiểu rồi ạ.” Mộc Cận không hỏi Hoàng hậu nương nương chuẩn bị mấy thứ này để làm gì, là nô tỳ, nàng hiểu rất rõ vị trí của bản thân, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Khúc Khinh Cư thu lại dáng đứng, không lập tức ngồi xuống, mà lau mồ hôi trên trán rồi nói: “Bảo người lấy nước đến, ta muốn tắm rửa.”

Đợi sau khi Mộc Cận lui ra ngoài, Khúc Khinh Cư đi đến trước cửa sổ nhìn cây ngô đồng bên ngoài, thở dài một hơi. Cách lần Hạ Hành uống say đó đã gần hai tháng, mỗi khi nhớ đến biểu cảm ủy khuất không cam lòng của Hạ Hành, nàng lại cảm thấy có phải bản thân hơi lãnh tình với Hạ Hành rồi không.

Nhưng nàng là người lý trí lớn hơn tình cảm, khiến nàng mất lý trí đối đãi với một người nam nhân, như vậy không phù hợp với phong cách của nàng, điều nàng có thể làm là chỉ khi đối phương đối tốt với nàng, thì nàng cũng sẽ

đôi tốt với người đó; nếu đôi phương vô tình, nàng cũng sẽ không vút tạt trọng đi nịnh hót, trên thế giới này, mặt trời vẫn luôn mọc như thường mà thôi.

Ngày mùa thu đêm lạnh như nước, nhưng ánh trăng lại đặc biệt sáng ngời, Hạ Hành xử lý xong chính sự thì vội vàng chạy về hậu điện, dù sao hấn vẫn còn nhớ Khúc Khinh Cư đã đồng ý sẽ múa cho hấn xem đấy, kết quả chờ hấn chạy đến hậu điện, lại chỉ bỏ nhào vào một phòng trống rỗng, ngay cả bóng dáng Khúc Khinh Cư cũng không thấy.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương mời ngài đến tây điện cung Khôi Nguyên.” Ngân Liễu mang theo một đèn lồng mỹ nhân, đứng ở cửa quỳ gối nói: “Mời.”

Hạ Hành cũng không buồn bực, ngược lại tâm tình rất tốt đi theo Ngân Liễu, hậu điện cung Khôi Nguyên cũng không xa, nhưng điều Hạ Hành tương đối bất ngờ chính là, trên con đường ảm đạm khác thường này, cái dễ thấy nhất chính là đèn lồng Ngân Liễu cầm theo, trên đèn lồng vẽ mỹ nhân một thân Hồng Y, vươn người muốn bay.

Khi đi đến cung Khôi Nguyên, Hạ Hành nhìn thấy cửa tây điện khép chặt đèn đuốc sáng trưng, hai cung nữ giữ ở cửa, trừ mấy thứ đó ra, hấn chẳng nhìn thấy gì.

Đám người Tiền Thường Tín đi theo phía sau Hạ Hành cảm thấy tò mò, Hoàng hậu nương nương đang chơi trò thần bí gì thế?

“Hoàng thượng, mời.” Ngân Liễu cười dẫn người đến tây điện, rồi quay đầu nhìn đám người Tiền Thường Tín phía sau hấn.

“Các người đều ở bên ngoài, không có ý chỉ của trẫm, không được tiến vào.” Hạ Hành phát tay, ý bảo không cần Ngân Liễu dẫn đường, đi thẳng đến cửa đại điện, thấy hai cung nữ thủ vệ hành lễ với mình xong, rồi lập tức lui xuống, trong lòng càng tò mò, không biết Hoàng hậu sẽ biểu diễn cho hấn xem vũ đạo gì?

Hấn hít một hơi, đưa tay chậm rãi đẩy cửa điện ra, chỉ thấy trong điện màn sa bay lượn, trong hơi nóng ngập tràn, như tiên cảnh. Nhưng những thứ này cũng không hấp dẫn người nhất, để hấn không dời mắt được, đó là vô số đèn hoa sen bạch ngọc nổi lơ lửng trên mặt nước, nơi đó có một bồn hoa lớn trôi bồng bênh, giữa đài hoa, là một mỹ nhân mặc quần đỏ thắm đang nằm nghiêng trên đó.

Ghi chú:

1. Hàm cật la bạc đàm thao tâm: chỉ người thích xen vào việc người khác mà nhiều khi dù không biết đầu cua tai nheo như thế nào, dù có thể chỉ làm rắc rối phiền phức hơn; lo chuyện bao đồng; lo bò trắng răng.

2. Cân quắc bất nhượng tu mi: nữ nhân không thua gì nam nhân.

3. Thuyết tam đạo tứ: nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ; chỉ trích, phê bình, nói này nói nọ.

4. Nhất định sỏ tam niên: có nghĩa người mang thai ngu ngốc trong ba năm, ý nói phụ nữ sau khi sinh con sẽ có triệu chứng hay quên.

Chương 111

Vùn Vụt Như Thoi Đưa

Đột nhiên, ánh nến xung quanh tây điện chột tắt, chỉ có ánh sáng dạ minh châu trên đài sen cùng với vô số hoa đăng nổi bông bành khắp mặt nước ôn tuyền, tựa như trên bầu trời đầy tinh tú lấp lánh, chỉ có duy nhất một vị tiên tử vận lụa đỏ mỹ lệ nhất thế gian này tồn tại.

Khi tiếng cổ cầm nhẹ nhàng vang lên, cũng là lúc nữ tử trên đài sen chuyển động, sắc đỏ như ẩn như hiện, lấp ló muốn thoát ra khỏi màn đêm u tối, đài sen khẽ run, mặt nước lăn tăn gợn từng đợt sóng, nữ tử áo đỏ thuận thế động thân mình, uyển chuyển xoay tròn, dường như phía dưới chân nàng không phải là đài hoa sen đang trôi lơ lửng trên mặt nước, mà là đang đứng trên mặt đất thẳng bằng.

Chiếc chuông nhỏ trên cổ chân trắng nõn vang lên đinh đàng đinh đàng giữa màn đêm đen, như là thiên âm gõ vào linh hồn người ta, từng tiếng từng tiếng một đánh động vào cõi lòng của Hạ Hành.

Toàn thân Khúc Khinh Cư mặc váy đỏ, chỉ thuần túy một màu đỏ thắm, không mang trang sức, không đeo ngọc bội, ngoài một chuỗi ngân linh trên mắt cá chân ra, thì trên người nàng không còn đồ trang sức nào khác, gió đêm thổi vào từ cửa sổ đang mở cửa, khiến cho những bức màn sa phát phơ, lay động theo làn váy đỏ thắm.

Chiếc eo thon mềm mại đột nhiên dừng lại, lộn người lui về phía sau một chút, sắc đỏ vẽ thành một vòng tròn trên không trung, chỉ trong nháy mắt, nữ tử đã đứng nghiêng người trên đài hoa, từng cánh hoa màu đỏ chậm rãi phiêu du rơi xuống mặt nước lóng lánh ánh sáng, điệu múa càng thêm kinh hồng tuyệt diệu.

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay Khúc Khinh Cư đã có thêm một chiếc đàn tỳ bà, nàng chậm rãi đứng dậy, chân phải khẽ nhướn lên quyến rũ, đầu ngón tay ôm hồ đàn tỳ bà, ngẩng cao đầu, không khác gì tiên nữ đang muốn bay lên chín tầng mây, rõ ràng trên mặt đang nở một nụ cười điên đảo chúng sinh, vậy mà lại khiến người ta có cảm giác sợ rằng nàng sẽ đột nhiên rời đi.

Hạ Hành không nhìn được tiến về phía trước hai bước, lại thấy sóng mắt Khúc Khinh Cư lưu chuyển, vừa múa vừa gảy đàn tỳ bà, sau khi gảy xong một khúc, đột nhiên từ phía trên bay xuống một dải lụa đỏ, Khúc Khinh Cư đưa tay đón lấy, nàng nhún chân mượn lực, thuận thế bay ra khỏi đài sen giữa cơn mưa hoa đầy trời.

“Khinh Cư!” Hạ Hành vén tầng tầng màn sa, sau khi nhìn thấy mỹ nhân khẽ nghiêng người cười nhẹ trên giường, thì thâm giật mình trong lòng, lẩm bầm nói: “Cô nhân có nói, khúc Nghê Thường Vũ Y phiêu dật xuất trần tựa như gió thổi qua tay áo tiên tử, đến hôm nay mới biết là mỹ cảnh bực nào.”

Khúc Khinh Cư xoay người, đổi thành tư thế ngồi tựa vào giường, ánh mắt lúng liếng gợi tình, nói: “Không biết Hoàng thượng có hài lòng với điệu múa của ta chăng?”

“Nhất vũ khuynh thành.” Hạ Hành đi tới cạnh giường, đưa tay rút chiếc trâm bạch ngọc trên mái tóc nàng, nhỏ giọng nói: “Có được một giai nhân như nàng, cuộc đời này ta còn cầu gì hơn?”

Gió nổi lên, tay áo khẽ lay động, cũng lay động trái tim của Hạ Hành, hắn không nhìn được, tiến lên ôm nàng vào lòng, giai nhân tuyệt sắc như thế này, thâm tâm hắn đã sớm loạn như tơ vò, làm gì còn để ý đến những thứ khác nữa.

Tất cả những cung nữ thái giám đứng chờ bên ngoài cung Khôi Nguyên, không một người nào biết bên trong cung Khôi Nguyên đã xảy ra chuyện gì, toàn bộ cung nhân phối hợp với màn múa của Khúc Khinh Cư đều đã lui ra sau khi điệu múa kết thúc, vào khoảnh khắc cửa tây điện vừa đóng lại kia, cũng đã khép lại một đêm ân ái triền miên của Đế hậu bên trong.

Ánh trăng vẫn như cũ, người cũng như trước, nhưng đối với đám người Mộc Cận chờ tại phía ngoài này, bây giờ Hoàng thượng không ra khỏi tây điện, cũng sẽ đại biểu cho việc trước khi trời sáng vào ngày mai, Hoàng thượng cũng sẽ không đi ra khỏi đây một bước.

Mộc Cận quay đầu lại nhìn về phía tây điện, dùng nói là Hoàng thượng, đến cả nữ tử như các nàng, khi chứng kiến khoảnh khắc Hoàng hậu nương nương vừa mặc vũ y màu đỏ kia lên người, cũng đã choáng váng đến quên cả đất trời.

Có lẽ trên thế gian này, nữ tử không nhất định cần có dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, nhưng nhất định phải có bản lĩnh mê hoặc lòng người, ví dụ như Hoàng hậu nương nương của chúng ta.

Sáng sớm hôm sau, khi Khúc Khinh Cư tỉnh lại, phía chân trời đã bắt đầu hừng sáng, nàng nhìn nam nhân bên cạnh đang ôm mình trong ngực, đưa tay vén sợi tóc trước trán hắn, bốn mắt nhìn nhau thì mới phát hiện đối phương đã tỉnh lại từ lúc nào, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

“Tỉnh rồi sao?” Hạ Hành đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Khúc Khinh Cư, khẽ cười nói: “Gọi người vào hầu hạ nhé?”

Khúc Khinh Cư ngáp một cái, xuyên qua tầng tầng màn sa nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lười biếng tựa đầu vào ngực Hạ Hành: “Không muốn.”

“Mỹ nhân đang ở trong lòng, ta cũng không muốn.” Hạ Hành vẫn ôm chặt Khúc Khinh Cư như cũ, có chút lòng không cam tình không nguyện, thở dài

một tiếng: “Cuối cùng ta cũng đã hiểu nguyên nhân ‘từ nay quân vương chẳng lâm triều’ rồi.”

“Hoàng thượng nguyện làm hôn quân, nhưng ta không muốn làm yêu nữ họa quốc đâu.” Khúc Khinh Cự nhéo hông hấn một cái, đứng dậy tùy ý kéo mảnh lụa đỏ khoác lên người, tơ lụa mềm mại phát phơ, lộ ra cặp đùi trắng nõn như ẩn như hiện bước qua tầng tầng màn sa tiến đến suối nước nóng, ngay sau đó mảnh lụa đỏ bỗng bành lan ra trong nước.

Hạ Hành mặc xong áo bào, đi tới suối nước nóng thì vừa nhìn thấy nàng dùng tư thế mơ màng mê người bơi một vòng trong nước, hấn xoay người cầm một chiếc khăn bằng vải bông to lớn sạch sẽ, ngồi xồm xuống, đưa tay ra nói: “Mau lên đây, ngâm nước lâu quá sẽ bị lạnh đấy.”

Khúc Khinh Cự bơi tới trước mặt hấn, nhìn bàn tay đang giơ ra trước mặt mình, đột nhiên tăng sức, cùng kéo Hạ Hành vào trong nước.

Đám người Minh Hòa chờ hầu hạ ở bên ngoài nghe thấy tiếng rơi xuống nước truyền đến từ bên trong điện, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng cười của Hoàng thượng và Hoàng hậu, bọn họ cũng chỉ yên lặng khom eo cong hơn, cúi đầu càng thấp hơn.

Kết quả cuối cùng chính là thời gian Hạ Hành vào triều muộn hơn nửa khắc so thường ngày, nhưng mà chỉ muộn có bao nhiêu đó thời gian, cũng không có ai suy nghĩ nhiều, việc duy nhất khiến đám triều thần cảm thấy khó hiểu đó là, vì sao tâm tình Hoàng thượng hôm nay lại tốt đến như vậy, giọng nói khi liên tiếp hạ chỉ điều tra quan viên tham ô cũng nhu hòa hơn nhiều so với thường ngày.

Đám triều thần khó hiểu suy đoán, chẳng lẽ Hoàng thượng đang vui vẻ chờ mong tiết vạn thọ sắp tới sao?

Cuối tháng chín, tất cả các nhóm sứ thần của phụ quốc lục tục chạy tới Kinh Thành, cung Tân Duyệt chuyên để tiếp đãi khách nước ngoài ở Kinh Thành, mặc dù cung Tân Duyệt được gọi là cung, nhưng không có ở gần với hoàng cung, mà được xây dựng trên một con phố sạch sẽ rộng lớn nào đấy, đồng thời con đường này cũng là nơi ở của một vài thế gia có tước vị.

Sau khi những sứ thần này đến kinh thành, liền rời rít dăng bái thiếp lên Hạ Hành, nhưng người tiếp đãi bọn họ chính là quan viên Lễ bộ, nếu những người này muốn tận mắt diện kiến Hạ Hành, chỉ có thể chờ đến tiết vạn thọ mà thôi.

Lúc sứ thần Nhu quốc đến kinh thành, đã khiến phần lớn dân chúng đứng vây xem ở hai bên đường phố, dù sao khi nhìn thấy những chiếc xe ngựa đặc sắc của nước khác, sẽ gợi nên lòng hiếu kỳ. Hướng chỉ bọn họ còn nghe nói, công chúa ngồi trong xe ngựa sang trọng kia rất xinh xắn, loại này tin đồn bóng bẩy này, cho dù không thấy được người thật thì nhìn xe ngựa đỡ cũng được.

Đoàn sứ thần Nhu quốc được sắp xếp ở tại Tiêu Hương Viên của cung Tân Duyệt, đợi sau khi thu xếp xong, Hoàng tử và Công chúa Nhu Quốc cùng gặp

gỡ các sứ thần nước khác, hỏi thăm chút tin tức mới nhất trong kinh thành, mới quay trở lại nơi ở của mình.

Đại Dung nhìn ly trà trong tay, giọng nói mang chút cảm khái: “Đại Long phồn vinh thịnh vượng, ngay cả một ly trà hiếm có người người tranh đoạt ở Nhu quốc ta, lại có thể tùy ý thấy được ở đây.” Trên mặt nàng ta lộ ra một nụ cười xinh đẹp. “Nghe người ta nói, Hoàng đế bệ hạ mới lên ngôi cực kỳ trẻ tuổi tuần mỹ, lại còn là một đế vương hết sức tâm cơ, hơn nữa trong hậu cung cũng không có bao nhiêu nữ nhân, đúng là một đế vương hiếm có khó tìm.”

“Ngược lại, ta lại nghe nói dung mạo của Hoàng hậu Đại Long tựa thiên tiên, trạch tâm nhân hậu, cùng với Hoàng đế bệ hạ là trời sinh một đôi, hết sức ân ái.” Dường như Đồ Nhĩ nhìn thấu ý đồ của muội muội mình, cười như không cười xoay xoay một chuỗi vòng mã não. “Thật đúng là khiến người khác hâm mộ.”

“Trên đời này không có nam nhân nào mà không thích có mới nới cũ.” Đại Dung không để ý lắm cười cười, thái độ hết sức tự tin: “Mỹ nhân trong cung Hoàng đế bệ hạ của triều Đại Long cũng không ít.”

Đồ Nhĩ nhún nhún vai, buông tay nói: “Được rồi, ta mặc kệ muội muốn làm gì, nếu muội vì thế mà chọc giận Hoàng đế bệ hạ, mất đi quyền kế vị, đối với ta mà nói sẽ là chuyện cực tốt.”

“Ca ca tốt của ta à, không có nam nhân nào không để ý đến nữ nhân xinh đẹp đâu.” Đại Dung xẹt ngón trỏ qua khóe môi nóng bỏng của mình. “Ca hãy chờ xem, muội sẽ trở thành nữ vương vĩ đại nhất Nhu quốc.”

“Nếu muội đã muốn như thế...” Đồ Nhĩ buông vòng mã não trong tay, cười cười: “Chúc thành công.” Nói xong câu này, hắn ta liền cười đi khỏi, xoay người trở về phòng của mình.

“Công chúa, lời này của Hoàng tử là có ý gì?” Thị nữ đứng phía sau Đại Dung cau mày nói: “Hoàng tử có thể vì thế mà hãm hại người không?”

“Yên tâm đi, ca ca hắn sẽ không ngu ngốc đến mức hãm hại ta trước mặt Hoàng đế bệ hạ đâu, vì như thế sẽ bất lợi với thanh danh của Nhu quốc ta.” Đại Dung buông cái ly trong tay ra: “Huống chi mẫu vương thiên vị ta hơn, lần này trong những người đi theo, có rất nhiều người nguyện ý nghe lệnh ta, cho dù hắn ta muốn lập mưu hãm hại ta, cũng không có nhiều trợ thủ giúp đỡ.”

Nhớ tới vị Hoàng hậu mà Đồ Nhĩ nhắc tới, nàng cười nhạt một tiếng, phần lớn nữ nhân ở Đại Long đều có tính tình hiền lương thực đức, nam nhân mới gặp nhất thời còn cảm thấy có chút thú vị, nhưng nếu như đối mặt nữ nhân như vậy mãi, không chán mới lạ.

Nếu nàng lợi dụng sắc đẹp lấy được ủng hộ của Hoàng đế bệ hạ, vừa được vương vị, lại làm cho Nhu quốc càng chiếm được nhiều lợi ích từ triều Đại Long hơn, có sao không làm?

Cho dù là Hoàng hậu thì thế nào, chẳng lẽ Hoàng đế sẽ vì nàng ta mà thủ thân như ngọc ư?

Trong hậu điện cung Thiên Khải, Khúc Khinh Cự đang chơi đùa với Đồn Đồn, lắc lắc cái trống nhỏ trong tay mình, thấy nhóc con cũng lắc đầu theo cái trống, còn đưa tay quơ quào loạn, nàng cười cười nhét cái trống nhỏ vào trong tay con, chỉ thấy sau đó Đồn Đồn vụng về nhét cái trống đó vào miệng mình.

Khúc Khinh Cự cũng không cản, nhìn cái miệng còn chưa mọc răng dây dầy nước miếng lên mặt trống, lấy khăn lau mặt cho con, đưa tay sờ sờ phía sau lưng, thấy nhiệt độ bình thường thì bé Đồn Đồn lên: “Đồn Đồn, gọi nương đi.”

“A.”

“Nương.”

“A a.”

Thấy Đồn Đồn đưa cái mặt ngốc nghếch ra cười với mình, Khúc Khinh Cự không nhịn được lại hôn lên mặt con mấy cái liền. “Đồn Đồn, ngày mai là sinh thần của phụ vương con đấy, gọi một tiếng nương nghe xem nào.”

“Sinh thần của ta mà sao lại gọi nàng trước?” Hạ Hành đi tới liền nghe được một câu như vậy, bất đắc dĩ đi tới trước mặt nhi tử, đưa tay chọc chọc hai má phúng phính của con trai, thấy cậu nhóc nghiêm mặt nhào vào trong ngực mẫu hậu mình, hấn mới nhường mà nói: “Tiểu tử thú này lại dám trón ta.”

“Đừng chọc loạn.” Khúc Khinh Cự đẩy tay hấn ra. “Tay chân vụng về, chớ làm tổn thương da của con.”

“Cũng đâu phải là đậu hũ, đụng một chút cũng không cho.” Hạ Hành lộ vẻ tức giận thu tay lại, thấy bàn tay mập mạp của Đồn Đồn đặt trên người Khúc Khinh Cự, liền nói: “Sao ta lại có cảm giác tên tiểu tử này rất thích thân cận với nàng thế?”

“Nó đã ở trong bụng ta hơn chín tháng đó.” Khúc Khinh Cự lườm hấn. “Nếu như chàng cũng có thể mang thai rồi sinh ra như ta, có khi con sẽ càng thân cận với chàng hơn.”

Hạ Hành sờ sờ mũi, cảm thấy mình không thể khiêu chiến địa vị với nữ nhân ở phương diện này được, liền nói: “Ừ, tiểu tử này thân cận với nàng như vậy, sau này chắc sẽ rất hiếu thuận đấy.” Nói xong, nhân cơ hội sờ sờ cái mông núc ních của con trai.

Khúc Khinh Cự trao con cho nữ nương, cùng ngồi xuống ghé dựa với Hạ Hành, nàng nghĩ ngày mai sẽ có không ít sứ thần của các phụ quốc, liền nói: “Các sứ thần của các nước đều đến cả chưa?”

“Đều đến cả rồi, ngay cả Hàn quốc ở xa nhất cũng đã chạy đến từ bốn ngày trước rồi.” Hạ Hành suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: “Hoàng tử và công chúa Nhu quốc cũng đã đến, nghe nói động tĩnh của bọn họ không nhỏ.”

Khúc Khinh Cư nhíu mày nói: “Mỹ nhân thu hoạch, dù sao cũng nên long trọng một chút.”

Hạ Hành cười cười, sau đó nói: “Làm phụ quốc, nên có dáng vẻ của phụ quốc, làm gì có chủ nhân nào lại thích giọng khách át giọng chủ đâu?”

Khúc Khinh Cư nghe giọng điệu này của hắn, hình như sứ thần Nhu quốc đã lỡ làm chuyện gì khiến người ta mất hứng rồi, vì vậy nói: “Bọn họ đã làm gì?”

“Ta nghe nói lúc bọn họ vào kinh đã gây xôn xao ồn ào, còn ngồi xe ngựa sang trọng 12 tuần mã kéo để vào thành.” Hạ Hành nhíu mày: “Tiên đế băng hà chưa đủ ba năm, bọn họ đã vừa múa vừa hát, quả thật không có quy củ.”

Lúc này Khúc Khinh Cư mới hiểu, mặc dù bây giờ đã qua hiếu kỳ, nhưng chỉ sợ các sứ thần phụ quốc tới lần này là để tỏ lòng trung thành của mình, định biểu đạt ý buồn bã tiếc thương của mình đối với tiên đế đã băng hà, vậy nên hành động càn rỡ của Nhu quốc đã khiến cho Hạ Hành không hài lòng.

Xe ngựa 12 tuần mã kéo... Lúc Hạ Hành còn là Vương gia thì cũng chỉ dùng xe ngựa 8 tuần mã kéo, chẳng lẽ Hoàng tử công chúa Nhu quốc này còn tôn quý hơn cả Vương gia của Đại Long sao?

Không phải trong tư liệu của Nhu quốc có nói, Hộ quốc công chủ thông tuệ vô song, lương thiện hiền lành lại giỏi ca múa hay sao? Sao lại làm ra chuyện không hợp ý Hạ Hành như vậy?

Hay là nói, đây vốn chính là thủ đoạn mà Hộ quốc công chủ thu hút sự chú ý của tân đế?

Đáng tiếc, mặc kệ suy nghĩ của nàng ta là gì, dù sao thủ đoạn này là làm cho người mù nhìn, ngược lại còn chọc cho Hạ Hành bất mãn.

Rõ là... Khiến người ta hết sức thông cảm mà.

Chương 112

Tiết vạn thọ hôm đó, toàn bộ người hầu hạ trong cung đã xốc lại 12 vạn phần tinh thần, ai cũng không dám gây ra bất kỳ sự cố nào, nếu chạm phải rủi ro, mặc dù không chết cũng sẽ rơi một nửa lớp da dầy.

Bọn thái giám cung nữ quản hạt trong điện Trung Tĩnh đã sắp xếp từ ăn, mặc ở, đi lại rất thỏa đáng, thậm chí ngay cả điện Loan Hòa cũng được lau đi lau lại, thêm đá cẩm thạch bên ngoài cũng được chà sạch sẽ, thậm chí sờ vào không thấy một hạt bụi.

“Hôm nay thời tiết thật tốt.” Một thái giám áo lam ngẩng đầu nhìn mặt trời treo trên cao, hạ giọng nói với người đồng hành bên cạnh: “Ai, người có nghe nói không, công chúa Nhu quốc có mỹ mạo khuynh thành, còn chuẩn bị hiến múa ở bữa tiệc đấy.”

“Có gì kỳ quái đâu.” Bạn đồng hành của gã cầm khăn trên tay cẩn thận lau cây cột ở hành lang gấp khúc: “Chẳng qua chỉ là công chủ tiểu quốc, đáng cho người thấy mới mẻ vậy à?”

“Ta nói đầu gối nhà ngươi đó, làm công chúa là được rồi, không có việc gì ở trước mặt Hoàng thượng hiến múa làm chi?” Thái giám áo lam chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Tâm tư người này hẳn không đơn giản.”

“Không phải có Hoàng hậu nương nương sao?” Bạn đồng hành của gã xoay người rửa sạch khăn lau ở trong thùng: “Chỉ là công chúa tiểu quốc nhỏ bé, có gì mà ngạc nhiên.”

“Dù là nữ nhân, so ra cũng thua kém người mới...”

“Ai đang nói hươu nói vượn đấy.” Một thái giám tổng quản mặc áo choàng màu lam đậm mang theo một nhóm tiểu thái giám đi đến, vẻ mặt không biểu cảm chỉ thái giám áo lam: “Kéo xuống, kéo xuống, vọng ngôn về chủ tử, giữ lại một mạng cũng làm người ta ngột ngạt.”

Thái giám áo lam còn chưa kịp cầu tình, đã bị kéo xuống, đồng bạn bên cạnh gã đã sớm sợ đến toàn thân xụi lơ quỳ trên mặt đất.

“Tiểu tử ngươi cuối cùng vẫn biết tốt xấu.” Thái giám tổng quản vuốt cái cằm không có râu, phát tay: “Tiếp tục làm việc đi, nếu lại để ta nghe được lời không nên nói, vừa rồi chính là bài học đấy, đến lúc đó đừng trách ta không cảnh cáo các ngươi.”

“Có chuyện gì thế?” Kim Trần mặc một thân cung váy màu xanh biển xa xa đã nhìn thấy một gã thái giám bị kéo xuống, đến gần phát hiện sắc mặt bọn cung nữ thái giám có chút không đúng, thuận tiện nói: “Vừa rồi gã thái giám này phạm vào chuyện gì?”

“Kim Trần cô nương.” Thái giám tổng quản nhìn thấy Kim Trần, nhất thời trên mặt nặn ra vài phần ý cười, tiến lên chào nói với Kim Trần: “Kim Trần cô nương có chuyện gì cần sai bảo chúng tôi sao?”

Kim Trần thấy thái giám tổng quản không muốn đề cập đến gã thái giám vừa rồi, cũng không gượng ép, nhân tiện nói: “Hoàng hậu nương nương nói, nể tình chư vị vất vả, nên bảo mỗi người đến phòng bếp lĩnh một chén cháo Bách Hợp uống cho ấm, trời tháng mười này, vào ban đêm sẽ lạnh.”

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương ân điển.” Nhất thời trên mặt thái giám tổng quản lộ ra cảm kích, hướng cung Thiên Khải hành một đại lễ, lại nói vài câu Hoàng hậu thật tốt, mới thu miệng lại.

Kim Trần cũng không ở lâu, khách khí vài câu với tổng quản, lập tức rời đi.

Thái giám tổng quản nhìn bóng lưng nàng, thờ dài một tiếng, hiện giờ chỗ Hoàng hậu là gắm hoa rực rỡ, nếu gã có thể được Hoàng hậu trọng dụng, sao còn phải làm người quản sự như vậy. Chỉ tiếc bên cạnh Hoàng hậu được vây

như thùng sắt, người bình thường ở trước mặt Hoàng hậu cả cái mặt cũng không lộ ra được.

Người khác đều nói Hoàng hậu trách tâm nhân hậu, nhưng theo kinh nghiệm hầu hạ hậu cung hai mươi mấy năm của ông ta, Hoàng hậu cũng không phải là người đơn giản, trước đây phủ Xương Đức công sụp đổ, nhưng thanh danh của nàng không hề bị hao tổn, ngược lại càng ngày càng tốt, đây là những gì mà một nữ nhân như thế có thể làm.

Còn có trước đó Hàn Lương đệ đệ ngọt bỏ mình, tất cả mọi người đều biết do Thục quý thái phi và Bình tài tử nội ứng ngoại hợp tạo nên, Hoàng hậu vì luôn ở cung Thiên Khải thủ vệ sâm nghiêm nên rửa sạch được hiềm nghi.

Nhưng ông ta lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, Thái hậu hai cung và Thục quý thái phi bất hòa, trong hậu cung có không ít người biết, sau khi Tân Đế đăng vị, người của Thục quý thái phi lập tức bị thanh lý, muốn cùng Bình tài tử nội ứng ngoại hợp thật không dễ dàng.

Như vậy, là ai khiến các nàng nội ứng ngoại hợp trở nên dễ dàng?

Bả vai thái giám tổng quản hơi run lên, không dám nghĩ tiếp nữa, làm một thái giám tổng quản nhỏ, ông ta vẫn nên đảng hoàng tử tể làm tốt chuyện của bản thân, ông ta đã không có gốc rễ, cũng không muốn cả mạng cũng đánh mất.

“Nuơng nuơng, người xem như vậy thích hợp không?” Ngọc Trâm và Ngân Liễu lấy gương, để Khúc Khinh Cư thấy rõ trước mặt và phía sau mình, dè dặt cẩn trọng nói: “Còn có chỗ nào không ổn không?”

Ngón trở Khúc Khinh Cư nhẹ nhàng lướt qua hoa cài đầu màu đỏ trên trán, khẽ cười nói: “Rất đẹp, tay nghề Ngọc Trâm càng ngày càng khéo rồi.”

Từ trăm hộp báu chỉ lấy một bộ điều Phượng Hoàng giương cánh cài giữa tóc, Khúc Khinh Cư chậm rãi đứng lên: “Canh giờ không còn sớm, đến chính điện hội họp với Hoàng thượng đi.”

Hạ Hành đổi áo bào xong, nghe hạ nhân nói Hoàng hậu đến, không hề do dự, nhanh chóng cho người nghênh đón Hoàng hậu vào, mình đứng ở trước gương để một đồng cung nữ thái giám sửa sang lại phục sức cho bản thân.

“Bái kiến Hoàng thượng.” Khúc Khinh Cư đi đến phía sau Hạ Hành, trên dưới liếc mắt đánh giá hẳn: “Long chương phượng tư, thiên chất tự nhiên, thật sự làm người ta kinh thán, cổ nhân có câu thơ một đóa Lê Hoa áp Hải Đường, Hoàng thượng rất xứng với câu này.”

Cung nhân hầu hạ trong phòng nghe Hoàng hậu nuơng nuơng trêu đùa Hoàng thượng, giật mình, trên mặt cũng không dám lộ ra nửa phần dị sắc.

“Châu ngọc tại trác, giác ngã hình uế⁽¹⁾.” Hạ Hành nghe thế cũng không giận, ngược lại cười xoay người nhìn về phía Khúc Khinh Cư mặc một thân áo bào

Phượng Hoàng màu đỏ thắm: “Có Khinh Cư ở đây, toàn bộ thế gian đều không có gì hơn vậy rồi.”

Nhóm cung nhân yên lặng cúi đầu, hóa ra Hoàng thượng Hoàng hậu đang chơi trò nàng khen ta ta khen nàng, bọn họ làm hạ nhân, vẫn nên giả như bị điếc không nghe được thôi.

Điện Loan Hòa đèn đuốc sáng trưng, có thể có thân phận ngồi trên điện, vẻ mặt vui sướng, cứ như là sinh thân của mình. Hạ Uyên ngồi bên dưới Hạ Minh, lười biếng lắc lư bầu rượu sứ cầu kỳ tinh xảo, ngẫu nhiên uống một hai ngụm rượu, vẻ mặt mang theo một ý cười trào phúng.

Những người đang ngồi đây, có bao nhiêu người thật lòng vui vẻ đến vì tiết vận thọ? Chẳng qua là trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ đây là một màn kịch vui mà thôi, nhưng cố tình mỗi người đều bịt tai trộm chuông, lừa người khác thì phải lừa gạt bản thân trước.

“Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu giá lâm.”

Hắn ta nghiêng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Đế Hậu cùng nhau đi đến từ ngoài cửa điện, một người màu đen viền hồng, một người váy dài đỏ thắm, làm người ta cảm thấy hợp đến nỗi nói không nên lời, tay hắn ta cầm ly rượu hơi cứng đờ, lập tức cùng đám người kia đứng dậy hành lễ quỳ nghênh thánh giá.

Mắt thấy làn váy đỏ thắm ở trước mắt mình uốn lượn đi qua, hắn ta cảm thấy như có gì đó đảo qua lòng mình, chua xót khó nhìn, lại dường như có gì đó đè nén không bộc phát được, rầu rĩ khiến đầu óc hắn ta kêu ong ong.

“Chư vị xin đứng lên.” Hạ Hành cầm tay Khúc Khinh Cư ngồi xuống ghế đôi rộng rãi, hắn mang theo ý cười nói: “Chỉ là sinh thân của trẫm thôi, đã khiến chư vị vất vả như thế, trẫm thật sự cảm tạ vạn phần.”

Mọi người vội dập đầu tỏ vẻ Hoàng thượng nói quá lời, bọn họ thành tâm cảm thấy vui vẻ cho Hoàng thượng, lại trung thành ra sao vân vân.

Sau khi các vị đại thần tam bái cửu khấu ăn mừng vạn thọ lễ, Hạ Hành lập tức ban tọa, sau đó là các sứ thần phụ quốc tiến điện hành lễ hiến kính.

Khúc Khinh Cư chú ý nhóm phụ quốc tiến điện có chú ý trình tỵ trước sau, dường như sứ thần phụ quốc càng đến trước, càng bắt mắt Hạ Hành.

Sau khi bảy tám phụ quốc dâng tặng lễ vật xong, rốt cục Khúc Khinh Cư nghe được cái tên bản thân cảm thấy hứng thú.

“Nhu quốc Đồ Nhĩ Hoàng tử, Đại Dung công chủ yết kiến!”

“Tuyên!”

Khóe môi Khúc Khinh Cư khẽ nhếch môi cười nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nam một nữ mặc trang phục dị tộc đi đến, trông có vẻ hai người đều còn rất trẻ, phía sau hai người còn dẫn theo hai phó hầu.

“Nhu quốc Đồ Nhĩ, Đại Dung, chúc mừng Hoàng đế bệ hạ vạn thọ vô cương, Đại Long phồn vinh hưng thịnh.” Đại Dung đi vào trong điện rồi dừng lại, hành đại lễ của bốn quốc. Nghĩ đến Nhu quốc bị an bày tiến điện ở vị trí thứ hai từ dưới lên, trong lòng nàng ta có chút không cam lòng, ngay cả Vĩ quốc nhỏ xíu này cũng xếp trước Nhu quốc của họ, nhóm lễ quan Đại Long đã quá xem thường người ta rồi.

Tiền Thường Tín nhìn về phía Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng hơi nâng tay, mới giương giọng nói: “Miễn, đứng lên!”

“Tạ Hoàng đế bệ hạ và Hoàng hậu tôn quý.” Đồ Nhĩ cúi người thi lễ, cùng muội muội đứng lên, gã nương theo động tác đứng dậy nhanh chóng nhìn thoáng qua Hoàng hậu nương nương, chỉ nhìn thấy một nữ tử có vẻ còn trẻ tuổi hơn cả muội muội của mình, trên người mặc một áo váy hoa lệ màu đỏ thắm còn tươi hơn cả hoa, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy có một nữ tử mặc y phục đỏ còn thích hợp hơn cả muội muội.

“Nhị vị đường xa đến, trăm rất cảm tạ nhị vị.” Hạ Hành hơi nâng tay: “Mời ngồi.”

“Hoàng đế bệ hạ tôn quý khách khí, tại hạ và muội muội có thể đến chúc mừng thọ ngài, chính là phúc khí của Nhu quốc, mẫu thân tại hạ vì Hoàng đế bệ hạ chuẩn bị một phần thọ lễ, hi vọng Hoàng đế bệ hạ đừng ghét bỏ.” Đồ Nhĩ xoay người từ phó hầu lấy ra hộp thọ lễ, hai tay nâng lên cao: “Mời Hoàng đế bệ hạ tôn quý xem qua.”

Tiền Thường Tín đi xuống chín bậc thang, lấy hộp lễ trong tay Đồ Nhĩ, đầu tiên là nhanh chóng mở ra phát hiện không có khói độc hay ám khí gì, mới khom người hai tay đưa đến trước mặt Hạ Hành.

Hạ Hành tiếp nhận hộp lễ, thấy bên trong là một mảnh ngọc dương chi chạm thành sen Tịnh Đế, khép nắp hộp lại nói: “Nữ vương Nhu quốc phí tâm, nhị vị mời ngồi.”

Từ trên mặt Hạ Hành Đồ Nhĩ không nhìn ra vui giận của hắn, đành phải cùng muội muội ngồi xuống, bởi vì trong lòng không ổn, nên cả Đa Hàn quốc phía sau tặng cái gì cũng không chú ý đến.

Đã có phụ quốc sứ thần chúc thọ, đương nhiên không thể thiếu ca múa của Đại Long phồn vinh, không ít sứ thần thấy nhóm vũ cơ ca múa tuyệt vời của Đại Long, dường như đã quên nhắc đến, vẻ mặt kinh thán, thỏa mãn lòng hư vinh của không ít quan viên Đại Long.

Khúc Kinh Cư nhìn Hạ Hành bên cạnh, phát hiện vẻ mặt hắn bình thản, dường như nhóm sứ thần phụ quốc ấy không lấy được lòng hắn. Ở trong lòng, nàng âm thầm gật đầu, tuy nhóm sứ thần là người của phụ quốc, nhưng đều là các quốc gia quý tộc, sao sẽ vì một màn ca múa mà lộ ra vẻ chưa từng trải việc đời chứ.

Chẳng qua là cố ý giả vờ như thế mà thôi, cố ý lấy lòng người Đại Long.

Có thể làm sứ thần, có một số người phải có mặt mũi.

“Vũ đạo quý quốc thật sự khiến người rung động, tiểu nữ muốn thay Nhu quốc nhảy cho mọi người một vũ điệu, không biết Hoàng đế bệ hạ có thể cho phép không?”

Nói ví dụ như vị này, da mặt sẽ không mỏng đến vậy chứ, Khúc Khinh Cư nhìn Hộ quốc công chủ mặc hồng y đang nói chuyện kia, ý cười trên mặt càng ngày càng rõ.

Ghi chú:

1. Châu ngọc tại trắc, giác ngã hình uest: chỉ người phong tư tuấn tú.